

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

เวลานี้กิเลสกำลังเผาธรรม

หลวงตา จะกลับแล้วหรือ ไปแล้วไปหากว่านเอาทองเอาดอลลาร์แถวนั้นมานะ
ดอลลาร์มันซุ่มอยู่แถวนั้น ไปกว้านเอามาให้หมด

ลูกศิษย์ กราบนิมนต์หลวงตาไปกว้านนะเจ้าคะ

หลวงตา อ้อ ให้ลูกศิษย์เรากว้านก็พอแล้ว ถ้าเราไปกว้านมันจมหมดเมืองนั้นไม่
เหลือ เตี่ยวฮาวายจมาให้เราไปกว้าน ไปหากว้านมาก็แล้วกัน

คนมีธรรมอยู่ที่ไหนที่นั่นจะเย็น แต่เวลานี้กิเลสกำลังเผาธรรม จนจะไม่มีธรรม
ให้กิเลสเผาเวลานี้ ไม่ใช่ธรรมเผากิเลส สมัยนี้เป็นสมัยกิเลสเผาธรรม เผาหมดไม่
เลือกไม่ว่าสถานที่ใด เวลานี้กิเลสกำลังเข้าเผาธรรม ไม่เว้นแม้ในวัดในวาในพระในเณร
เผาแหลกไปหมดเวลานี้ พี่น้องทั้งหลายคิดนะ นี่คิดมาพอแล้ว พี่งจะมาพูดเตี่ยวนี้
เหมือนไม่คิด คิดมาพอแล้ว เวลานี้กิเลสกำลังเผาธรรมไม่มีเหลือ ภายในหัวใจมีแต่ไฟ
เผาอยู่ที่หัวอก ๆ แล้วเอามาประดับร้านกันว่าอันนั้นเจริญอันนี้เจริญ อันนั้นสวยอันนี้
งาม

ไฟเผาอยู่ที่หัวอกไม่ได้ดู กิเลสไม่ให้ดูตรงนี้ มันถึงสนุกก่อไฟขึ้นเผาคน ส่งออก
ไปยึดอันนั้น ไปหมายอันนี้ ไปเกาะอันนั้นไปเกาะอันนี้ กิเลสมันลากออกไปเพลินกับสิ่ง
นั้นเพลินกับสิ่งนี้ พอมองเข้ามาภายในใจนี้เป็นไฟมองไม่ได้ เพราะกองไฟใหญ่อยู่ที่นี้
เห็นไหมกิเลส ไม่เห็นนะ วันนี้พูดให้ฟังเสียบ้าง มองดูหัวใจทุกคน เราอย่าไปมองดูนั้น
เจริญนี้เจริญ หัวใจเราเจริญไหม ตรงนี้เป็นที่อยู่ของความทุกข์ความสุข อยู่ที่หัวใจ ไม่
อยู่ที่สิ่งนั้นสิ่งนี้ อย่าพากันตื่นบ้าจนเกินไป ไฟจะเผาหัวอกตาย จมลงนรกอีก ไม่ใช่จม
เพียงอยู่ที่นี่ ลงนรกอีก

อย่าอวดพระพุทธรูปเจ้าว่านรกไม่มี เวลานี้กำลังกิเลสทำทายนรก กิเลสทำทาย
ธรรม อันใดที่พระพุทธรูปเจ้าทรงแสดงไว้โดยถูกต้อง พระพุทธรูปเจ้าทุกพระองค์แสดงโดย
ถูกต้องไม่มีผิด แม้กระเบียดหนึ่งไม่มีผิด แล้วกิเลสจะตามลบล้างหมดไม่ให้เหลือนะ
ว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เปเรตผีสัตว์ประเภทต่าง ๆ เต็มท้องฟ้า
มหาสมุทร เต็มโลกธาตุนี้ มันจะลบหมดว่าไม่มี มีแต่ตัวของพวกเราที่เป็นคลังกิเลสเผา
อยู่ในหัวอกนี้ ให้ดูตรงนี้อะไปดูภายนอก

หาความเจริญหาที่ไหนถ้าไม่หาที่หัวใจ หากวันตายก็ไม่เจอ ยังจะไปเจอความ
เจริญของไฟในนรกอีกโน่น ให้กิเลสพาหาหาอย่างนั้นนะ มันไม่มีเกาะใดตอนใดที่เรา
พอจะชุกหัวนอนได้ ให้ดูเข้ามาในใจเจ้าของก็ไม่ยอมดูเสีย ปล่อยให้กิเลสเผาอยู่อย่าง

นั่นทั้งวันทั้งคืน มันส่งออกไปให้คิดเพลินกับภายนอก ทางภายในมันสนุกเผลออยู่ คิดเข้ามาที่นี้ไม่ได้

ฟังให้ตี จุดความสุขความทุกข์ของสัตว์โลกอยู่ที่หัวใจทุกคน ๆ ไม่ได้อยู่ที่สิ่งเหล่านั้น อดอึดอะไรก็ตามเถอะ ถ้าใจสบายเสียอย่างเดียวอยู่ได้สบายทั้งนั้น ถ้าใจร้อนเสียอย่างเดียว ท้องฟ้ามหาสมุทรมาเป็นสมบัติของผู้เดียวหมดก็หาความสุขไม่ได้

พอพูดอย่างนี้แล้วเราก็ระลึกถึงฝรั่งคนหนึ่ง เป็นคตินะ แกลงจะมีธรรมอยู่ในใจ แต่แกไม่รู้ว่ามีธรรม จะว่ามหาเศรษฐีก็รู้สึกจะเลยมหาเศรษฐีไปเสียฝรั่งคนนี้นะ เงินนี้ไม่ทราบจะเก็บไว้ที่ไหน มันมากขนาดนั้น แจกจ่ายไปที่ไหนก็แจกจ่าย แจกจ่ายตลอด แล้วก็มาพิจารณาดูว่าเรามีเงินมาก ๆ รู้สึกว่าจะเป็นอันดับหนึ่งเสียด้วย ไม่ต้องยกว่าใครแล้วมาพิจารณาความสุขความทุกข์ เขากับเราก็ไม่เห็นแปลกต่างกัน นี่น่าคิดใหม่ สิ่งเหล่านี้เวลาเรามีชีวิตอยู่ก็ว่ามีอะไร แต่ความสุขในตัวของเราในใจของเราก็ไม่เห็นจิตจางไป สำคัญอยู่นะ นี่ละธรรมในหลักธรรมชาติ ที่นี้เวลาเราตายไปแล้วสิ่งเหล่านี้ก็เคลื่อนอยู่อย่างนี้ เราตายไป ร่างกายของเราก็เหมือนกับสิ่งเหล่านี้ไม่เห็นได้อะไร คิดดูหาที่ยึดที่เกาะไม่ได้โลกนี้ เกาะยึดเหล่านี้ก็อย่างนั้นแหละ โห น่าคิดนะ นี่ละเขาเรียกธรรมในหลักธรรมชาติ

สุดท้ายก็ต้องคิดอย่างที่พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์หาทางออกนั้นแหละ สมบัติเงินทองข้าวของมีก็ไม่เห็นให้ความสุขอะไรเลย คิดดูแล้วเขากับเราก็เหมือนกัน ปรึษากันเป็นเพื่อนกัน เราออกเสาะแสวงหาความสุขทางด้านจิตใจ หาความสงบ เพราะใจนี้หาความสงบไม่ได้ ไปเกาะกับอะไรก็ระงับอันนี้ให้สงบไม่ได้ มีแต่ความฟุ้งเพื่อ เลยพากันออกบวช ไปบำเพ็ญกับพวกฤาษีดาบส พวกเดียรถีย์นิครนถ์

คือสิ่งทั้งหลายมันไม่ให้ความสุข อาศัยไปอย่างนั้น ๆ หาความสุขไม่มี จะเกาะตรงไหนพอตายใจได้ก็ไม่มี ก็คิดเห็นแต่ทางความสงบที่พวกศาสนาต่าง ๆ เขาบำเพ็ญกันอยู่ในป่า จึงพากันไปอยู่กับพวกเดียรถีย์นิครนถ์ เขาก็ถือสะเปะสะปะไปอย่างนั้นแหละ เขาไม่มีหลักเกณฑ์ทางศาสนา ก็เพราะความไขว่คว้าหาความสุขนั้นแหละ จึงไปบำเพ็ญอยู่กับพวกฤาษีดาบส เขาจะบำเพ็ญทำไหนักก็ตามแต่เขาหาความสุขต่างจากสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ก็คงบำเพ็ญตบธรรมวิธีการต่าง ๆ ที่จะให้ความสุขเกิดขึ้นแหละ เช่นนอนอยู่บนขวากบนหนามอย่างฟินอย่างไฟอย่างเขาทำกัน ก็เพราะหาความสุขไม่ได้

วันนั้นบันดลบันดาล พระอัสสชิในเบญจวัคคีย์ทั้งห้า พระอัญญาโกณฑัญญะ วัปปะ ภัททิยะ มหานามะ อัสสชิ พระอัสสชิท่านเป็นพระอรหันต์ท่านบิณฑบาตในหมู่บ้าน พระสารีบุตรเดิมชื่ออุปติส พระโมคคัลลาน์ก็สกุลโมคคัลลาน์ วันนั้นอุปติสปริพาชกเดินเข้าไปในหมู่บ้านไปเห็นพระอัสสชิท่านกำลังเข้ามาบิณฑบาต ดูกิริยาทำ

ทางเหลือบซ้ายมองขวาเป็นที่น่าเคารพน่าเลื่อมใส การทอดสายตาอะไรทุกอย่างความ
 สำรวม รู้สึกว่างามตาทุกอย่าง เอ้อ สมณะองค์นี้แปลกอยู่ ท่านบิณฑบาตไป นี่ก็ตามไป
 พอท่านพ้นจากหมู่บ้านแล้วก็ตามไปถาม ท่านบวชในสำนักใด ใครเป็นครูเป็นอาจารย์
 ของท่าน แล้วอาจารย์ของท่านสอนว่ายังไง ดูอากัปกิริยาทุกอย่างความเคลื่อนไหวไปมา
 ของท่านน่าเลื่อมใสมาก

พระสารีบุตรเป็นมหาปัญญาว่าไง ได้รับยกย่องว่าเลิศในทางปัญญาความเฉลียว
 ฉลาด พระอัสสชิเป็นพระอรหันต์ พอถามท่านท่านก็บอกว่า ท่านบวชมาในศาสนาไม่
 นาน ท่านฟังบวช ไม่มีความรู้อันกว้างขวาง จะแสดงให้ท่านฟังย่อ ๆ อุปนิสัยนี้ก็คอยฟัง
 ท่านแสดงว่า เย ธัมมา เหตุปภวา เตสัง เหตุง ตถาคโต เตสญจ โย นิโรโธ จ เอวัง
 วาที มหาสมโณ ธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุคือหัวใจ ไม่ว่าดีชั่วเกิดจากหัวใจ เวลาดับ
 ไม่ว่าดีชั่วดับที่หัวใจทั้งนั้น หัวใจเป็นตัวเหตุสร้างความดีความชั่ว ความสุขความทุกข์
 ขึ้นมา มหาสมณะท่านสอนอย่างนี้ ท่านสอนให้ดูใจอย่าไปดูที่อื่น เอวัง วาที มหาสมโณ
 มหาสมณะคือพระพุทธเจ้าทรงแสดงอย่างนี้

พอพระสารีบุตรได้ฟังเท่านั้นสำเร็จเป็นพระโสดาขึ้นทันที ธรรมทั้งหลายเกิด
 จากเหตุ เหตุอยู่ที่จิตใจ ใจเป็นตัวสร้างเหตุดีชั่วสุขทุกข์สร้างขึ้นที่นั่น ใจดูที่นั่น ตัวนี้
 เป็นมหาเหตุ เลยบรรลุประโสดาทันที พอกลับไปถึงสำนักก็ไปเล่าให้เพื่อนฟัง พระ
 โมคคัลลาน์ พอเล่าเพื่อนก็เลยสำเร็จขึ้นด้วยกัน สำเร็จขึ้นจากพระสารีบุตรนั้นแหละ
 เวลาถามอาจารย์ของท่านคือใคร บอกพระสมณโคดม เวลานี้อยู่ตรงนั้น ๆ ก็ไปเล่า
 เรื่องให้เพื่อนฝูงในสำนักฟัง เขาเกิดความเลื่อมใสก็เลยติดตามไปด้วย ๒๕๐ คน ไปลา
 อาจารย์สญชัย อาจารย์สญชัยไม่ยอมไป เล่าให้ฟังไม่ยอมฟังเสียง พวกนี้ก็เลยลา
 อาจารย์สญชัยไป ๒๕๐ คน ไปฟังธรรมพระพุทธเจ้าที่ทรงแสดงให้ฟัง

พระโมคคัลลาน์บำเพ็ญอยู่ ๗ วันได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา พระสารีบุตร
 ๑๕ วันก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา ส่วนบริษัทบริวาร ๒๕๐ คนนั้นสำเร็จก่อนหมด
 เลย ท่านเหล่านี้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ก่อนอาจารย์ อาจารย์เป็นผู้พิจารณา
 ใครควรฉวยจนกว่าจะลงตัวได้พระสารีบุตร ๑๕ วัน

นั่นละที่นี้ธรรม เย็นที่นั่น มหาเหตุระงับหมด มหาเหตุที่เป็นไฟเป็นไฟเกิดจาก
 กิเลสตัณหาสร้างมหาเหตุ คือไฟคือไฟขึ้นมาเผาโลก สร้างมหาเหตุคือธรรมเข้าระงับ
 ดับกันที่ตรงนั้น ระงับดับแล้วทุกข์หายไปจากจิตใจโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือเลย ตั้งแต่
 ขณะกิเลสตัวสร้างกองทุกข์ขึ้นมาดับลงไปแล้วภายในใจ นั่นละที่สงบที่เย็นที่เจริญอยู่
 ตรงนั้น นอกนั้นไม่มีอะไรเจริญ ดูเอา ใครเกิดมาก็เห็นกันอยู่อย่างนี้ ตายไปเขาก็มี
 อย่างนี้ เขาก็เกิดก็ดับของเขาในสภาพหนึ่ง เราก็เกิดก็ดับของเราไปสภาพหนึ่ง ต่างคน

ต่างเกิดต่างดับ แต่จิตใจเป็นผู้ก่อเรื่อง อันนั้นเป็นนั่น อันนี้เป็นนี้ สิ่งเหล่านั้นเขาไม่ได้เป็นอะไร แต่ใจเป็นมหาเหตุหาเรื่องราว ท่านจึงให้ระดับจิตใจ

เวลานี้ก็เลสกำลังตีตลาด กำลังตีธรรมเผาธรรมภายในใจของชาวพุทธเรา ไม่เลือกนะ เวลานี้แทบจะพูดได้ว่าจะไม่มีเกาะมีดอนแห่งธรรม ภาษาโลกของเราเรียกว่าแห่งธรรมที่จะได้ชุกห้วนอนบ้างนะ ธรรมจะไม่มีที่หลับที่นอน ถูกกิเลสขบไล่ไสส่งเผาแหลกเหลวไปหมด ไม่มีที่พักที่อยู่ณะเวลานี้ ประชาชนญาติโยมวิ่งเข้าหาพระ แทนที่พระจะให้ความร่มเย็นเป็นสุขแก่ประชาชนญาติโยม พระก็วิ่งเข้าหากิเลสตัณหา หาพินหาไฟ หาเงินหาทองหาข้าวหาของ หาสมบัติบริษัทบริวาร หายศถาบรรดาศักดิ์ไปเสีย พระก็พาหาอย่างนั้น หาไปหามาก็ได้แต่ไฟมาเผากัน นี่คือกิเลสเผาธรรมเข้าใจไหมล่ะ แล้วตรงไหนที่จะให้ธรรมชุกห้วนอนได้ ถ้าไม่มีสติธรรมปัญญาธรรมยับยั้งจิตใจตัวเอง ให้ดีภายในใจ

ไม่มีที่ยึดก็ให้เกาะพุทโธ สติอยู่กับพุทโธ พุทโธเป็นองค์รู้ เป็นธรรมชาติที่รู้ สติจับเข้าไปนั่นอีก ผู้รู้นี้จะเด่นจะกระจายตัวเองออกไป สัมปชัญญะออกเป็นปัญญา กระจายออกไป ทีนี้เริ่มเป็นน้ำดับไฟละ ไฟกิเลสมันเผาธรรม ธรรมมีสติธรรมปัญญาธรรมจะเริ่มเป็นน้ำดับไฟเหล่านี้ให้สงบตัวลงไป ๆ เย็นลงไป ๆ จนกระทั่งดับได้หมด ไม่มีไฟแม้แต่หนึ่งติดในหัวใจแล้วนั่นแลคือไม่มีทุกข์ในหัวใจ มหาเหตุได้สิ้นสุดยุติลงไปแล้ว ความทุกข์ความทรมานทั้งหลายจึงไม่มีในใจของท่านผู้สิ้นไฟคือกิเลสแล้ว

พากันเอาไปพิจารณา เวลานี้ก็เลสกำลังเผาธรรมนะ เผาจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดาหมด ไม่มีเกาะมีดอนนะเวลานี้ เผาหมด หาทิเกาะที่ยึดไม่ได้ ถ้าใครมีภavanaผู้นั้นจะมีที่เกาะที่ยึด มีภavanaแล้วจะมีที่ยับยั้งจิตใจที่กำลังลุกลามเป็นไฟเผาตัวเองให้สงบลงได้ มันไม่ให้เห็นมันไม่ให้อุณะใจ กิเลสนี้พุดง่าย ๆ ก็คือว่า ความเดือดดาลของมันไม่ให้อุณะใจที่เป็นตัวก่อเหตุ ซึ่งมันผู้ก่อเหตุอยู่ในนั้น มันไม่ให้มองไม่ให้ดู มันไล่ออกข้างนอก ไล่ออก ๆ คนเราจึงไปหาเอาดีข้างนอก ไม่ได้หาเอาดีข้างในใจของตัวเอง เพราะข้างในใจนี้มาหาไม่ได้มาดูไม่ได้ กิเลสมันเผา มันตีออกตกทำทวีป มันไม่ยอมให้เข้ามาดู ถ้าดูตรงนี้จะป็นน้ำดับไฟ

กิเลสคือไฟ ธรรมคือน้ำ จะดับกันที่ตรงนี้ มันไม่ยอมให้ดู มันไล่ออกข้างนอก ให้ไปเอาดีกับโน้นกับนี้ไปหมด มันไม่ให้สนใจให้เอาดีกับตัวเอง มันให้เอาดีกับสิ่งนั้น สิ่งนี้ ให้เอาดีกับเงินกับทองกับข้าวกับของ กับบริษัทบริวารที่อยู่ที่อยู่ ที่หลับที่นอน หมอนมุ้ง อันนี้ก็ดีอันนั้นก็ดี ดีไปหมด ให้เพลินกับสิ่งเหล่านั้น ตัวไฟไม่ให้ดู มันให้ไปดีกับสิ่งเหล่านั้น

ชื่อเสียงอะไร ๆ นั่นละของดีที่กิเลสหลอกเอาไว้ ๆ ตั้งศตวรรษดึกดำบรรพ์ขึ้น เป็นเจ้าขุนมูลนาย เป็นเจ้าฟ้าเจ้าคุณ สมเด็จพระราชาอะไรก็แล้วแต่เถอะ กิเลสจะไปหาตั้งไว้หมดให้ไปเที่ยวเกาะเที่ยวยัดอยู่นั้น ไม่ให้เข้ามาอยู่ที่ใจ มันก็สนุกก่อไฟเผาแล้วลุกลามไปเรื่อย ความได้เหล่านี้ไม่พอนะ ได้นี้แล้วอยากได้นั้น ๆ เรื่อยไปเลย นี่ละกิเลสมันใสออก ๆ พวกเราจึงเป็นพวกบ้าลม ตื่นเงา กิเลสหลอกก็ตื่นเงา ตะครุบเงาไปเรื่อย ๆ หากความสุขไม่เจจจนกระทั่งวันตาย ไม่มีคำว่าเจสุข

ที่นี้ชื่อก็เหมือนกัน เห็นไหมเดี๋ยวนี้ ตั้งชื่อกัน ดุชชื้อทุกวันนี้พิสดารไหม จรวดดาวเทียมตามไม่ทันนะตั้งชื่อ เจ้าของจรวดอยู่นรกชื่อไปยูโนันก็เอา ดือยูโนันช่างมัน เจ้าของลงนรกก็ยอมลงขอให้ชื่อมันดือยูโนัน อยู่จรวดดาวเทียม ฟาดจรวดดาวเทียม อวกาศไปโนัน ชื่อแต่ละคน ๆ นี้ โถ พิสดารนะตั้งชื่อกันทุกวันนี้ ฟังแล้วแหม เราฟังคนเดียวคิดคนเดียว เหมือนกับว่าบ้าคนเดียวในท่ามกลางแห่งคนดีทั่วโลกวางั้นเถอะนะเราคิด ที่นี้เขาไม่มองเห็นเรานะซิ ก็มีบ้าเราคนเดียวนี่นะ เขาทั้งโลกเขาจะมามองดูอะไร บ้าคนเดียว บ้าคนเดียวก็ยังสนุกคิดสนุกพิจารณาละซิ

พูดแล้วเราสลดสังเวชนะ แหม ความแหลมคมของกิเลสแหลมจริง ๆ คมมาก ไม่ยอมให้ดูจุดนี้เลย นี่ละศาสตวงค์เอกสอนลงจุดนี้ ที่ว่า เย ธัมมา เหตุปภวา ให้ดูจุดนี้ พอพระอัสสชิสอนเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ ก็ไปปรึกษาหารือกันเล่าเรื่องให้ฟังแล้วมีความเลื่อมใส ก็พากันไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ๒๕๐ คน สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมามากเลย พระอัสสชิท่านไม่ได้พูดนะ เวลาพระสารีบุตรไปถามท่าน ว่าท่านบวชในสำนักใด ใครเป็นครูเป็นอาจารย์ของท่าน ครูอาจารย์ของท่านสอนว่ายังไง ท่านก็บอกแต่เรื่องสอน แต่ท่านไม่บอกว่าท่านเป็นพระอรหันต์ เสร็จแล้วท่านก็ไปเลยไม่บอก

พระสารีบุตรนี้ไม่ว่าจะหลับจะนอนจะอยู่ทางทิศใดก็ตาม ได้ทราบที่พระอัสสชิอยู่ทางทิศใด พระสารีบุตรจะยกมือไหว้ไปทางทิศนั้น ๆ ก่อนหลับก่อนนอนเพราะท่านเห็นบุญเห็นคุณของพระอัสสชิ เป็นเอง นี่ละน้ำดับไฟดับที่ตรงนี้ อย่าพากันตื่นเกินเหตุเกินผล การหาอยู่หากินสัตว์เขาก็หาเหมือนกันกับคน ไม่ใช่คนตายสัตว์ตาย ต้องดีดต้องดีนเพื่อปากเพื่อท้องเป็นธรรมดา อันนี้ธรรมท่านไม่ตำหนิ ที่ท่านตำหนิก็คือว่ามันเลยเถิดออกไปนั้นเป็นกิเลส นั้นเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวเอง อย่าให้เลยขอบเขตของธรรมไป

หาอยู่หากินการใช้การสอย เป็นเครื่องเยียวยาธาตุนั้นพออยู่กันไป ไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคลเป็นไปได้ด้วยกันทั้งนั้น พระพุทธเจ้าไม่ปฏิเสธ แต่ที่ทำเสียจนเลยเถิดนั้นซี เลยเถิดเกินเหตุเกินผล ได้เท่าไรไม่พอ ๆ อะไรไม่มีคำว่าพอ ๆ เผาจนแหลกก็ไม่พอ อันนี้

มันเลยเถิด พระพุทธเจ้าสอนไม่ใช่สิ่งที่น่าสนใจมาให้ เป็นไฟทั้งนั้น ท่านสอนว่า
อย่างนั้น

พวกเราทั้งหลายให้พากันฟังบ้างนะ อย่าปล่อยให้กิเลสมันเผาเสียหมด จะไม่มี
เกาะมีตอนนะเวลานี้ เกาะตอนจะไม่มี เกาะตอนของธรรมที่จะชุกห้วนอนสักงีบหนึ่งจะ
ไม่มี จะถูกกิเลสเผาแหลกหมด เพราะฉะนั้นจงรักษาจุดคือเกาะตอนของเราได้แก้ไขไว้
ด้วยความสงบ มีพุทธโธ ธัมโม สังโฆ สติธรรม ปัญญาธรรม ระลึกถึงธรรมภายในใจ
เสมอ นี่ละเรียกว่าเกาะ เป็นที่ฝากเป็นฝากตายได้ ชุกห้วนอนได้ตรงนี้ นอกนั้นอย่าไป
หวัง กว้างขนาดไหนก็มีจิตดวงนี้ละไปหาหมายเอาว่า อันนั้นกว้าง อันนี้แคบ อันนั้นดี
อันนี้ดี มีแต่ตัวนี้ไปหาหมายก่อเรื่องหลอกตัวเอง แล้วก็เอาไฟมาเผาตัวเองในขณะ
เดียวกัน ให้พากันจำเอา

การสอนโลกนี้เราสอนเพียงพอประมาณเท่านั้น ถ้าเลยกว่านี้แล้วโลกจะฟังไม่ได้
เพียงแต่พูดเท่านั้นโลกยังฟังไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เราก็พยายามถอดออกมาที่ควรแก่โลกจะรับ
ได้ฟังได้ พอเข้าใจได้ พอเชื่อถือยึดมาเป็นประโยชน์ได้ ที่นี้ที่มันแทรกอยู่ด้วยกัน โลกที่
มันหนายิ่งกว่านั้นมันก็หาว่า นั่นฟังซิหาว่า เพียงเท่านั้นเข้าใจแล้วไม่ใช่หรือ คือมันอยู่
ด้วยกันนั่นละ แทรกอยู่ด้วยกัน หัวใจของแต่ละคน ๆ ไม่เหมือนกัน หัวใจดวงนี้คิด
อย่างนี้ ๆ หัวใจอย่างนั้นคิดอย่างนั้น หัวใจที่เป็นธรรมก็คิดไปตามธรรม ท่านว่ายังง
คอยฟังไปตามธรรม ๆ ยอมรับไปตามธรรม เป็นประโยชน์ไปตามนั้น แต่อีกหัวใจอัน
หนึ่งไม่เป็นอย่างนั้น มันขัดมันแย้งมันก็ดมันขวาง หัวใจประเภทนี้ธรรมโปรดไม่ได้ นี่
เราตัวเพียงเท่าหนุมันก็เป็น

การเทศนาว่าการนี้เราไม่ได้เทศน์ตามภูมิอรรถภูมิธรรมที่มีอยู่ในใจ เราเทศน์
ตามภูมิของผู้มาสดับตรับฟัง จะได้รับผลประโยชน์มากน้อย จะได้รับความเข้าใจมาก
น้อยเพียงไร ธรรมะจึงออกตามระยะ ๆ ที่พอเหมาะพอดี ที่นี้พวกที่มันหยาบกว่านั้น
เช่นอย่างเขาว่า โอ้ย เทศน์ดูเทศน์หยาบโลน นั้นเห็นไหมประเภทหนึ่งมันเป็นอย่างนั้น
ประเภทหนึ่ง แหม ถึงใจ คือผู้นี้จะแก้ พูดตามความจริงสิ่งเหล่านี้เป็นภัยมันผาดโผน
โจนทะยานอย่างนั้น ๆ มันทำความทุกข์ความทรมานให้โลกอย่างนั้น ๆ ท่านแสดงโทษ
ของมัน พวกนี้มันเอาโทษกลับมาเป็นคุณ เอาคุณกลับไปเป็นโทษเสียเลย ประโยชน์
มากน้อยเพียงไรก็เทศน์ไปตามนั้นที่ควรจะได้มากน้อย อันใดที่สุตวิสัยของโลกนี้จะฟัง
ได้ มีเท่าไรก็ออกไม่ได้

เอา ชั้นนี้มาเทศน์ชั้นนี้ ๆ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมมาเทศน์ชั้นเทวบุตร
เทวดาอินทร์พรหม เอา ผู้ที่จะบรรลุนิพพานชั้นต่าง ๆ ขึ้นมาศึกษาธรรมะ เอา เทศน์ตาม
ชั้น ๆ ฟาดทะเลถึงนิพพานเลย เทศน์ถึงฟ้าดินถล่มก็เป็นไปได้ถึงฟ้าดินถล่มตามที่ผู้มา

รับหนักเบาเล็กน้อย นั้นละธรรมจึงไม่มีประมาณ เราย่อมมาพูดทอ้งฟ้ามหาสมุทร ยังมีขอบเขต มหาวิมุตติมหานิพพานไม่มีขอบเขต เลยสมมุติโดยประการทั้งปวง ธรรมประเภทเหล่านั้นแหละที่มาสอนโลก แยกออกมาสอนพอโลกจะรับได้เท่านั้น ไม่มีใครสามารถจะรับได้ในธรรมที่ว่าธรรมธาตุนั้นไม่มีใครรับได้ เป็นความพอเหมาะพอดีกับท่านผู้ทรงธรรมประเภทนั้นเท่านั้นเวลายังครองชั้นธ้อยู่ พอชั้นธ้อย่างลงไปแล้วก็ เป็นธรรมธาตุนั้น

พากันเข้าใจบ้างไม่ใช่หรือวันนี้เทศน์ให้ฟัง ธรรมะนี้พูดจริง ๆ ในหัวใจดวงนี้ หากจะนำมาเทศน์หมดทั้งหัวใจดวงนี้ โลกนี้พังแตกทลาย เพราะเป็นโลกของกิเลส สุดวิสัยที่จะฟังจะเชื่อถือได้ทั้ง ๆ ที่ธรรมชาตินั้นเป็นความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ อันนี้ปลอมร้อยเปอร์เซ็นต์มันเข้ากันไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นเทศน์หาประโยชน์อะไร มันก็เท่านั้นเอง ถ้าควรจะได้รับประโยชน์เล็กน้อยก็แสดงออกเท่าที่ผู้มารับจะได้ประโยชน์ อันใดที่ไม่เป็นประโยชน์ก็เหมือนไม่มี ๆ ไปเสีย สิ่งที่ท่านรู้ที่เป็นอยู่นั้นปิดไม่อยู่ ผู้มาเกี่ยวข้องต่างหากมีประมาณ จะเอาขนาดไหน ๆ ก็พูดให้ได้ยินได้ฟังเท่านั้นเอง

เรายังพูดเราไม่ลืมนะ อย่างเทศนาว่าการเวลานี้ยากเรียกว่า เราเทศน์นี้สอนทั่วประเทศไทยแล้วใช้ไหม ออกกระจายทั่วประเทศไทย ดีไม่ดีเมืองนอกก็ได้ยิน ที่เขาฟังกัน พอฟังแล้วบางคนตื่นเต้น บางคนทั้งกัดทั้งขว่นกัน ทั้งหัวเราะทั้งร้องไห้ พอได้ยินเสียงเทศน์เท่านั้นมันตื่นเต้นมันอะไรกันประเภทต่าง ๆ นั้นแหละ พวกบ่าวข้างนั้นเถอะนะ มันก็เข้ามาจับได้นั้นละ ว่าเทศน์อย่างนั้นอย่างนี้บ้างอะไรบ้าง หีย ประสาสะเกิดนิวเคลียร์เท่านั้นก็ตื่นบ้าแล้วพวกนี้ละ กวานิวเคลียร์นิวตรอนลงจะเป็นยังไง

เป็นยังไงนิวเคลียร์นิวตรอนขนาดไหนฟังซิ ที่จะหย่อนลงแต่ละลูก ๆ ต้องคำนวณถึงผลประโยชน์ นิวเคลียร์มีคุณค่าขนาดไหน หย่อนลงไปนี่ผลประโยชน์จะรับกันได้หรือไม่ประการใด ไม่เช่นนั้นนิวเคลียร์นิวตรอนเขาไม่ลง ถ้าเป็นโลกถึงขั้นจะพิเนาศแล้วลงทันที เพราะนิวเคลียร์นิวตรอนทำให้โลกพิเนาศ แต่นิวเคลียร์นิวตรอนของธรรมทำให้โลกชุ่มเย็น แต่ไม่มีใครสามารถที่จะทำตัวให้ร่มเย็นได้ด้วยนิวเคลียร์นิวตรอนแห่งธรรมประเภทนั้น ก็เอาไว้อย่างนั้นแหละ ถ้ามันไปไม่รอดจริง ๆ ก็เสริมเสียวันนี้เหนื่อยมากไหม รู้สึกเหนื่อยวันนี้ไปพักผ่อนเสียก่อนนะ จะว่าให้ไปเดินจงกรมภาวนาเสียก่อนไม่บอก ต้องผ่อน นี้ไปนอนเสียก่อนนะ

ให้พากันฟังนะ ธรรมพระพุทธเจ้าอัครรยขนาดนั้นละ เกินกว่าที่พวกเราทั้งหลายคลังกิเลสนี้จะรับได้ เหนือขนาดนั้น น้ำหนักไม่มีอะไรเกินธรรมประเภทนี้ ถ้าพูดถึงน้ำหนักแห่งคุณค่านะ ไม่มีอะไรเกิน เพราะอันนี้คำว่าโลกุตระ หมายความว่าสูงหมดธรรมเป็นธรรมที่เหนือโลกสมมุติโดยประการทั้งปวง น้ำหนักคุณค่าเกินกันเกินคาดเกิน

หมายไปเลย นั่นละที่พระพุทธเจ้าท้อพระทัยที่จะนำมาแจกแจงให้สัตว์โลกทั้งหลายได้
รับความเข้าใจ เอาได้แค่นี้ก็เอาอย่างว่านั่นแหละ สอนลงไปอย่างนั้นอย่างนี้ ที่จะให้
ไปหาส่วนใหญ่ๆยากมาก เอา สอนลงไป ต่อไปตั้งแต่เล็กก็จะใหญ่เอง หนึ่งไปก็ต้องไป
หาสอง สองแล้วก็ต้องไปหาสาม ถึงล้านก็ต้องไปจากสอง อันนี้ของใหญ่ก็ไปจากของ
เล็กน้อยนี่แหละ ผสมผสมเข้าไปแล้วใหญ่เอง ให้พากันอุตสาหะพยายามนะ

อย่าฟังเสียงกิเลสนะ กิเลสจะไม่ยอมให้ทำความดี ขึ้นชื่อว่าความดีแล้วกิเลส
เป็นไม่ยอมเด็ดขาด เพราะฉะนั้นที่ว่าหนา ๆ คือหนากิเลสนั่นเองไม่ใช่อะไร พอพูด
อย่างนี้เราก็ยังระลึกได้ถึงโยมจีน คนบางตะเกี้ยว พูดมาเป็นคติตัวอย่างแก่พวกเรา แก
ตำหนิแกลเวลาแกลเป็นฆราวาสอยู่ พวกเพื่อนเขานั่นแหละ ก็เป็นเพื่อนกัน แกว่าอย่างนั้น
นะ คือแกลยกโทษแก แกเห็นคุณค่าของเขา แกมายกโทษแกทีหลังเมื่อแกภาวนาจิตแก
เป็นไปแล้ว จนกระทั่งมองเห็นจิตคนอื่นจะว่าไง เราไปนั่งอยู่นั้นแกยังมาชี้ตบเรา แต่เรา
ก็เฉย แกไม่รู้ที่เราชี้ตบแกหรือเปล่า มีแต่แกมาชี้ตบเรา เราก็เฉยเสียให้แกชี้

แกพูดถึงเรื่องภาวนาว่า มันเห็นจริง ๆ จิตใคร ๆ เป็นยังไงเห็นหมด แม้แต่จิต
ท่านอาจารย์ก็เห็น แกบรรยายจิตของเราเราก็เฉยเสีย หือ มาดูตบเรา เราดูตบแกแกรู้
หรือไม่รู้ก็ไม่ทราบ เราก็เฉยเสีย จนกระทั่งปานนี้ยังไม่ได้บอกว่าเราดูตบแกนะ มีแต่แก
ดูตบเรา ที่นี้พอถึงขั้นนี้แล้วจิตลงแล้ว แกมาพิจารณาถึงตัวเอง เอ้ จิตดวงเดียวทำไม
เป็นอย่างนี้ แต่ก่อนเห็นวัดเห็นวาเห็นอะไร ๆ นี้เป็นภัยไปหมด เห็นความสนุกสนาน
รื่นเริงตามนิสัยของตัวเองแล้วเป็นของดิบของดีไปหมด ที่นี้เวลาเพื่อนเขามาชวนไปวัด
ยังดูเขาด้วยนะ สูจะไปสูก็ไปชิมมาชวนกูทำไม เขาก็ไม่ว่าอะไรเขาก็ผ่านไป ยังเคียดแค้น
ให้เขาแกลวงั้นนะ

มันสมบัติอะไรมันมาชวนเราไปวัด แกโกรธแกลแค้นให้เขา ถ้าเป็นเรื่องอย่างอื่น
แล้วตามฆ่าเลยแกลวงั้น แต่ที่เขาชวนไปวัดยังเคียดแค้นให้เขา แต่ก็ไม่มีอะไรมากกว่า
นั้นเพราะเขาชวนเราไปวัด ถ้าชวนไปทางอื่นเราเคียดให้เขาอย่างนี้แล้วตามฆ่าเลย แก
วงั้น ที่นี้เวลามันหยาบ แกพูดอย่างนั้นนะ มันหยาบขนาดนั้นจิต มาตำหนิเจ้าของ เลย
นำชมเชยบูชาเขา คือเขามาชวนเราไปวัดเป็นของดิบของดีอย่างยิ่งแล้ว ยังจะไปตามฆ่า
เขา แหม หยาบขนาดนั้น แกลวงั้นนะ แกพูดอย่างถึงใจด้วย แกมีนิสัยจริงจังมาก เวลา
นี้กลับเห็นคุณค่าเขามาเห็นโทษของตัวเอง นั่นเห็นไหมจิตดวงเดียวนี้ แต่ก่อนแกเห็น
คุณค่าของความชั่ว บัดนี้เห็นคุณค่าของความดีแล้วไปตำหนิความชั่วของตัวเอง นี่ละจิต
ดวงนี้เวลามันเปลี่ยนมันเปลี่ยนอย่างนั้น

เรื่องของจิตเป็นอย่างนั้น กิเลสถ่วงได้มัดตรงไหนแล้วติดมัน ๆ ทั้งนั้น อย่าเข้า
ใจว่าจะเห็นโทษของมัน ติดพันเท่าไร ๆ ไม่มีทางที่จะเห็นโทษของมันได้ ต้องธรรมเข้า

คลี่คลาย ต้องธรรมเข้าจับ อย่างที่โยมจีนแกว่ำนั้นแหละ แกมีธรรมแล้วแกจับเรื่องของ แกได้หมด ตาหนีเจ้าของ ไอ้โห เวลามันโหดมันโหดขนาดนั้นเชียวนา บอกว่าเวลามัน โหดแกว่ำนั้นนะ มันโหดขนาดนั้นเชียวนา เขาชวนไปวัดยังเคียดยังแค้นให้เขา ถ้าเป็น อย่างอื่นเคียดให้เขาอย่างนั้นแล้วตามฆ่าเลย แต่นี่เขาชวนไปวัด เคียดก็เคียดไปอย่าง นั้นแหละ มันเป็นอย่างนั้นนะเวลามันโหด แกว่ำนั้น แกบอกว่ามันโหด มันเลยหยาบไป แล้วเรียกว่าโหด ทีนี้เวลาจิตมาพลิกอย่างนี้แล้วมันเข้ากันไม่ได้เลยในบุคคลคนเดียว นั้นแหละ มันกล่อมตรงไหนแล้วอยู่นะ กิเลสกล่อมตรงไหนแล้วอยู่หมัดว่ำนั้นเลย ไม่มีทาง กระดิกได้ถ้าไม่เอาธรรมเข้าสอดไม่เห็น

เวลานี้เรากำลังช่วยชาติ อย่าเบาเหมือนนะ ให้พากันช่วย เวลานี้รู้สึกว่าจะชบเซาลง ชาวไทยของเราในการช่วยชาติ ก็ทำให้เราเริ่มไหวความคิดเหมือนกัน ถ้าอ่อนไป ๆ เรา ก็ปล่อยเลย เพราะเราก็พยายามเต็มความสามารถทุกด้านทุกทางแล้ว หากเป็นไปไม่ได้ ก็ปล่อย ปล่อยแล้วก็มีแต่ไฟของกิเลส ไฟความโลภ ไฟความสกปรก ซึ่งมีอยู่เต็มบ้าน เต็มเมืองในวงการต่าง ๆ ไม่เลือก กองไฟใหญ่เท่านั้นที่จะเผาบ้านเผาเมืองของเราให้ จมได้ มันจะลุกขึ้น ไฟกองนี้จะขึ้นเมื่อน้ำดับไฟเบาลง ๆ ซาลงไป อันนี้มันจะขึ้นของมัน ให้พยายามติดดิน

การปรับเนื้อปรับตัวนี้พูดเน้นหนักมากนะ นี่ละทรัพย์ของชาติคือการปรับเนื้อ ปรับตัวของคนในชาติแต่ละคน ๆ นี่คือทรัพย์ของชาติหลักของชาติแก่นของชาติอยู่ตรง นี้ไม่อยู่ที่อื่น สมบัติเงินทองข้าวของทุกอย่างที่จะมาเป็นความแน่นหนามั่นคง ขึ้นมาจาก ใจที่เป็นแก่นของชาตินี้แหละ แล้วก็มาปรับเนื้อปรับตัวการอยู่การกินการใช้การสอย ความ เคลื่อนไหวไปมาทุกอย่างอย่าลืมนื้อลืมตัว นี่คือคนปรับตัวเองเพื่อเข้าสู่ชาติ ปรับชาติ ของเราด้วยความสามัคคีทุกคน แล้วชาติของเราจะมีความแน่นหนามั่นคง ให้ต่างคน ต่างอย่าลืมนื้อลืมตัว

ทองคำถ้าได้มากเมื่อไร พอถึงพันกิโลไปแล้วเราก็จะเข้หมอบไม่กำหนด ควรที่ จะหมอบเรื่อย ๆ นั้นแหละดี ให้เป็นความสง่างามแก่ชาติไทยของเรา ไม่ควรอ่อนไม่ควร เหนื่อยชา ควรเข้มแข็งขึ้นเรื่อย ๆ เสมอ ๆ

ความสกปรกมันมากอยู่ในบ้านเมืองของเรามันจึงได้หนักเวลานี้ การจะช่วย เหมือนนกยูงเขาทั้งลูก แต่การจะเหยียบลงไปให้จมนี้ ตีนใครก็มีเหยียบได้ทุกคน ความ สกปรกซึ่งเป็นของต่ำเหมือนดินเหมือนแท้มันเหยียบได้ด้วยกัน อันนี้ลงง่าย แต่จะยก ขึ้นยากนะ มันไม่อยากยกอย่างว่ำนั้นแหละ ถ้าเหยียบลงแล้วเร็ว

เมืองไทยถึงจะว่าเป็นเมืองคนโกงคนหนาก็ตาม แต่เป็นคนบางด้วยอำนาจของ ธรรม มีต่างกันตรงนี้ ที่อื่น ๆ เขาต้องคิดว่าเมืองไทยเราเป็นเมืองโกง เขาเป็นเมืองฉลาด

กว่า เขาก็เหยียบหัวเราไปเรื่อย ๆ เอาอะไรมาล่อ ทางนี้ก็คว่ำมับ ๆ เราโง่กว่าเขา แต่
สิ่งที่ฉลาดกว่าเขาคือธรรมในใจ ตรงนี้สำคัญมาก การปรับเนื้อปรับตัวเรานี้คือธรรมใน
ใจของเรา ให้ต่างคนต่างดีต่างคนต่างปรับเนื้อปรับตัว ความฉลาดอันนี้จะทำใจของ
เราให้ชุ่มเย็นด้วยธรรมด้วย ด้วยสิ่งของที่เรอาศัยในชาติของเราด้วย จำให้ดีนะ

ให้พร